

12: Bear Rush

Dag 25: Van Valdez (AK) naar Viewpoint Midway Lake and Wrangell Mountains (AK)

298 mijlen vandaag / 11882 km in totaal / 18550 stappen vandaag

Regen die met bakken uit de lucht valt: da's de beste beschrijving van het verloop van de nacht. Laat gaan slapen, maar toch weer rond 07u00 wakker. Ik doe zelfs geen moeite om op te staan; met dit weer is het uitgesloten om te gaan wandelen. Onze wandelschoenen zijn nog steeds niet helemaal droog van de zondvloed-beproeving van enkele dagen geleden, en m'n gewone schoenen zijn sinds gisterenavond ook nat. Ik draai me nog eens om en probeer de slaap terug te vatten. Een uurtje later regent het nog steeds: wordt vandaag een dag van niets anders dan rijden?

Om iets voor negen komen we dan toch ons warme nest uit. Geen zin om de hele dag te verslapen: nu dat we hier zijn, zou het zonde van de tijd zijn. De gewone ontbijtvoorbereidingen worden getroffen: fruitsla, koffie, thee, eitje bakken. Als ik de zak met druiven wil nemen om ze in de lavabo te gaan wassen, blijft de hoek achter de kom met reeds gesneden ananas en appel haken. Het volgende moment ligt m'n met liefde klaargemaakte fruitsla over de grond verspreid. Ik bereid me al voor om alles opnieuw te snijden, maar Hoesy en Loic gaan naarstig met scheplepel aan de slag om alles terug in de kom te lepelen, m'n bezwaar dat dit toch niet echt hygiënisch is wegwuivend. OK, zij mogen dit gerust opeten – ik versnij er zelfs nog de gewassen druiven en een halve peer onder – maar voor mezelf maak ik toch maar een nieuw portietje klaar. Hiermee is dan ook weer een nieuwe gezinsuitdrukking geboren: naast een Koentje doen

[noot van Hoesy: twee maal rond een rond punt rijden], en een Seighintje doen [noot van Hoesy: iets niet vinden terwijl het voor je neus ligt], hebben we nu ook een mamaatje doen 😊

Op ons gemakske ruimen we alles aan de kant; de uitbater van de RV-camping vult onze voorraad propaan aan, terwijl Hoesy nog een babbeltje doet met z'n echtgenote. Zo krijgen we antwoord op de vraag die we ons gisteren gesteld hadden: wat doen deze mensen in godsnaam in de lange winterperiode? Blijkt dat ze in het korte zomerseizoen in een trailer op de camping wonen; in de winter verhuizen ze naar hun eigen huis waar ze in quasi-isolatie overwinteren en werkt hij bij de USA Coast Guard. Ze hebben kinderen, wat dit leven in mijn ogen nog een grotere uitdaging maakt: heel speciaal, maar ze zouden niets anders willen. Als Hoesy ons plan voor de dag aan haar voorlegt, bevestigt ze dat dit inderdaad de beste manier is om in dit weer Valdez te verkennen.

Om 11u30 zetten we koers naar onze 1ste stop die slechts op een paar minuutjes rijden van de kampplaats ligt: Homestead Trail. Deze korte wandeling beslaat slechts 1 mijl heen en terug en zou ongeveer een half uurtje tijd in beslag nemen. Op het moment dat we aankomen, is het slechts aan 't miezeren, en we besluiten dan ook het pad af te wandelen. Het weggetje loopt langs een rivier met

veel stroming. Aangezien het einde van de zomer/begin van de herfst het kuitseizoen van de zalm is, is de kans niet onbestaande dat we heel wat van die vissen gaan kunnen ontdekken. Alhoewel het er rustig uitziet, nemen we dan ook bear spray mee: zowel zwarte als grizzlyberen zijn tuk op zalm. We zien inderdaad ook quasi direct sporen van beren in de vorm van vissenkoppen, vissenstaarten, zelfs hele, zij het leeggepeuzelde, geplette vissen langsheen ons traject. Al snel ontwaren we effectief zalm in de stroming: het verrast me enigszins dat ze in zo'n laag water kuit schieten.

Iets verderop weerklinkt er druk geroep van een heel stel meeuwen. Terwijl Hoesy en Seighin al poolshoogte gaan nemen, blijven Loic en ik een eindje achter. Plots zie ik tussen de bomen rechts van mij iets bewegen. Ik kijk nogmaals om m'n 1ste indruk bevestigd te krijgen: een paar berenogen blikt onverstoord terug. M'n hart maakt een sprongetje, terwijl Loic bijna tezelfdertijd ook de zwarte beer ziet. We versnellen en voegen ons bij het andere duo met de boodschap dat er dus een échte beer in de bosjes zit. Dat kan wel eens kloppen, is hun reactie, en ze wijzen naar een stroompje dat in een inham een rustige plas gevormd heeft. Die zit bomvol zalm, en beide oevers liggen bezaaid met dode vissen: een natuurlijke eetkamer voor beren!

We verlaten kalm de plek en wandelen enigszins opgewonden door. De trail eindigt op een grote landtong die een schitterend uitzicht biedt op Valdez Arm, een grote watervlakte waarin de rivier uitmondt. Ook daar vinden we vissenresten, en uitwerpselen van wat Seighin identificeert als Canadese ganzen. We trekken foto's, maken filmpjes, genieten van deze natuurpracht, maar blijven op onze hoede.

12: Bear Rush

We weten dat we op de terugweg mogelijks opnieuw met de zwarte beer geconfronteerd zullen worden. Akkoord, wij vormen geen onmiddellijk gevaar voor hem, en hij zit met z'n kop waarschijnlijk bij al dat spartelende lekkers, maar toch… Als we terug langs het stroompje passeren, biedt de aanblik daar ons enige gerustheid: het dier staat op een veilige afstand te genieten van z'n vislunch. Loic ontwaart nog een 2de, kleiner exemplaar dat eveneens aan 't vissen is [noot van Hoesy: gezien de laagwaterstand zou ik dit niet echt vissen noemen, het is eerder vis uitkiezen en pakken. De beren schijnen ze ook niet op te eten, maar te pletten zodat de eitjes eruit barsten die ze dan opsmullen]. Voorzichtig nemen we foto's en vervolgen dan onze weg. Aan wandelaars die we tegenkomen, vertellen we dat ze met de nodige omzichtigheid hun weg moeten vervolgen en laten hen foto's zien. Opgewonden kruipen we om 12u30 onze RV in: yes, eindelijk, we hebben beren gezien! En wat ook leuk is: de regen is nagenoeg weggebleven.

Een kwartiertje later – we hebben Valdez al achter ons gelaten – rijden we de grindparking van Glacier View Park op. De naam verraadt het al: hier zouden we een excellent uitzicht op Valdez Glacier moeten hebben… als we het meer dat voor ons ligt, kunnen oversteken: de gletsjer ligt verborgen achter een hoek in zuidelijke richting. De waterplas ligt bezaaid met ijsblauwe schotsen; op de oevers liggen her en der smeltende ijspartijen. Koud, maar mooi. We gaan eerst de rechterzijde verkennen, maar stoten op een doodlopend pad. Dan maar de linkerkant proberen: het ziet ernaar uit dat we, mits een stevige klautertocht over een rotspartij, aan de overkant van het meer raken, maar bij nadere studie lopen de bomen waarlangs we daarna zouden lopen, eveneens het water in. Conclusie: van hieruit kunnen we de gletsjer niet bewonderen.

Dan maar naar de laatste stop voordat we terug richting Canada koers zetten: de Solomon Gulch Fish Hatchery. Dit is Amerika's grootste kwekerij van roze zalm (er zijn 5 soorten zalm in Alaska). Via een ingenieus trappensysteem wordt een deel van de zalm uit de rivier naar bakken geleid waar ze kuit schieten. Die eitjes worden dan opgevangen en 'uitgebroed' tot volwassen zalm die ze dan opnieuw in het wild uitzetten. Het is tevens een heel populaire plaats voor sportvissers, en, meer nog, voor een overvloed aan wildlife, aangetrokken door de vis.

Als we de parking opdraaien en de motor stilleggen, horen we ze al brullen: de zeeleeuwen die zich in grote getale in het water rondom de kwekerij bevinden. Ze wachten totdat de zalm hen praktisch letterlijk de bek binnenzwemt. Ondertussen dollen ze met elkaar, schurken ze zich tegen elkaar aan, genieten ze van het zonnetje – ja, ja, wéér geen regen momenteel! – of vechten ze om een pasgevangen vis. Beren komen hier ook zeer regelmatig op bezoek: zeg nu zelf, bestaat er een eenvoudiger systeem om een portie verse vis te bemachtigen? [noot van Hoesy: de viskwekerij heeft er geen probleem mee dat de zalm voor zijn 'thuiskomst' opgegeten wordt. Ze hebben immers

maar een klein deeltje van de eitjes nodig om een nieuwe populatie te kweken en de commerciële waarde van de roze zalm is minimaal.]

We bezichtigen via het zelfgidsend traject de 'gangen' waar de zalm door zwemt en de opvangbakken waarin de vissen terechtkomen. We spotten, weliswaar op veilige afstand van de grote bonken van zeeleeuwen, enkele sierlijke zeehonden. Terwijl ik een infopaneel lees, zie ik plots beweging in een hoge spar. Zou het…? Ik wijs de jongens op de grote bruine vogel, maar ze wuiven m'n vermoeden weg: te klein voor een 'bald eagle'. Ik ben echter niet overtuigd en blijf turen terwijl zij verder wandelen. Dan klapwiekt een andere grote vogel met een onmiskenbare witte kop vanuit de boom op en scheert over het water. Ik roep een waarschuwing naar m'n 3 mannen: net op tijd zien ze de arend sierlijk overvliegen. Er huizen dus een ouder en een jong in die spar! Hoesy en ik blijven nog een tijdje het machtige schouwspel volgen, en zien de oudervogel nog enkele

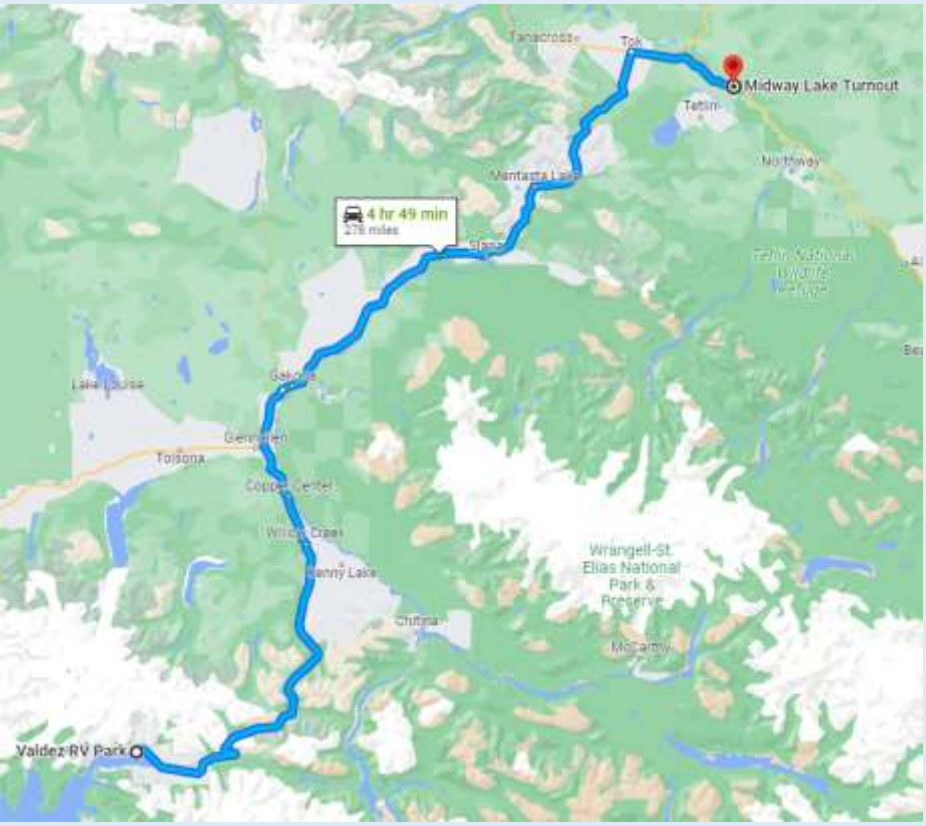

malen wegwieken. We kunnen de 2de ontbrekende 'B' van ons lijstje schrappen! Nu nog een beluga en 'borry'…

Terug op de parking vervoegen we onze 2 zonen die met een dame uit New Jersey aan de praat geraakt zijn: zij en haar echtgenoot trekken al 8 jaar de States rond in een RV. Ze vertelt hoe ze soms naar een vast huis verlangt, en dan weer naar een nomadenonderkomen. Ze is er nog steeds niet over uit wat haar het meeste aantrekt, maar het is een feit dat ze al gigantisch veel gezien en meegemaakt hebben.

12: Bear Rush

15u10: dit 1ste deel van onze dag mogen we onverwacht super geslaagd noemen. Vanaf nu gaat het tot vanavond aan een stuk door rijden zijn. Loic neemt plaats naast chauffeur Hoesy, terwijl Seighin en ik de bokessmeersessie voor onze rekening nemen. Een uurtje later ruil ik met onze oudste zoon van plaats. Gedurende onze rit – met af en toe een korte stop, sanitair- of fotogewijs – werk ik aan ons dagboek, maar verlies me dikwijls in de ontzaglijk mooie omgeving waar we door rijden. De herfstzon schijnt nu uitbundig en we worden getrakteerd op de prachtigste zichten op wilde watervallen, ijzige gletsjers, witbesneeuwde bergketens, goudgele loofbomen en diepgroene sparren, vlakten met meertjes en rivieren, oude bergtoppen: dit is het ruige, woeste, wilde, overweldigende Alaska!

12: Bear Rush

Hoesy geeft het stuur niet af, maar rijdt de hele afstand van Valdez tot Tok. Onderweg houden we nog even halt als er 3 moose op hun dooiste gemakske de rijweg oversteken met een attitude van 'We own it!'

12: Bear Rush

Als we aan een van de weinige restaurantjes die Tok rijk is, arriveren, zegt de chauffeur: 'En de cirkel is rond.' Hiermee bedoelt hij dat we een kleine 2 weken geleden van hieruit Alaska zijn beginnen verkennen. Morgen rijden we opnieuw de grens met Canada over, weliswaar om dan opnieuw een stukje van Alaska te gaan ontdekken. Maar daar denken we nu nog niet aan: om iets na achten stappen we 'Fast Eddy's' binnen en krijgen een booth helemaal in het hoekje toegewezen. We bestellen 2 large pizza's, 1 Hawaii en 1 'Northern Lights', een vegetarische, en eten die met veel smaak met z'n vieren op. We nemen zelfs nog een kleine doggy bag mee naar de camper.

12: Bear Rush

Nog even tanken in het benzinestation recht tegenover 'Snelle Eddy' en dan nog een half uurtje naar de parking waar we de 1ste nacht dat we in de 'Last Frontier State' sliepen, ook overnacht hebben. Van daaruit is het niet lang meer rijden naar de zuiderburen van Alaska. Net zoals een 10-tal dagen geleden hebben we ook nu weer de hele plek voor onszelf. Nog even een frisse neus gaan halen en de volle maan én een zeer zichtbare Jupiter bewonderen. Al snel zoek ik de warmte van de RV weer op, maar dan komt Hoesy binnen met de boodschap dat je wolven kan horen huilen. Wauw, machtig, dus weer naar buiten, waar het oorverdovend stil is: niks wolven! [noot van Hoesy: En toch heb ik een wolf gehoord!] Wel een heldere sterrenhemel; door middel van Hoesy's s app Star Walk 2 identificeren we de voornaamste sterrenformaties. En dan is het bedtijd!

12: Bear Rush

Dag 26: Van Viewpoint Midway Lake and Wrangell Mountains (AK) naar Bove Island Viewpoint (YT)

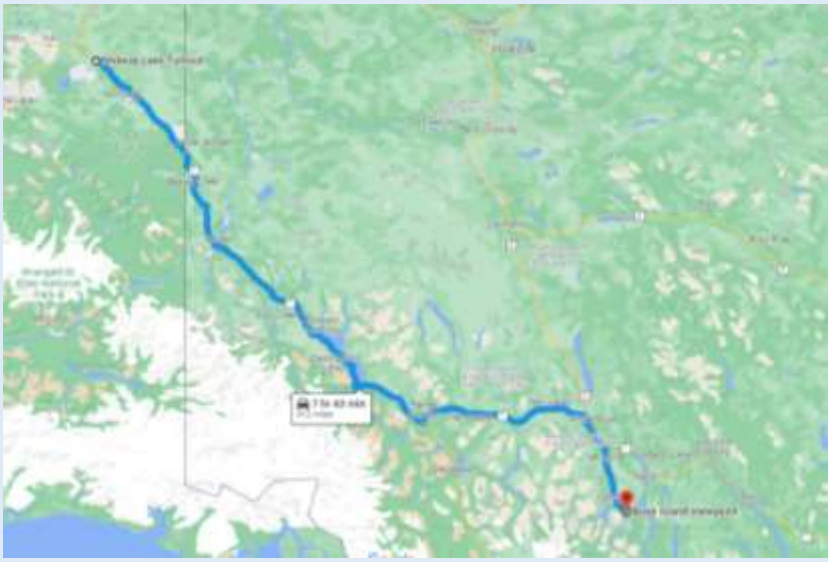

412 mijlen vandaag / 12545 km in totaal / 20112 stappen vandaag

Nine Eleven: het zal altijd een speciale dag blijven. Stiekem hoop ik dat ons 3de kleinkindje vandaag niet geboren wordt: er zijn heugelijkere dagen om je verjaardag op te vieren. Aan de andere kant, zoals de toekomstige mama zegt: "Dat babyke maakt er dan weer een mooie dag van." Ach, we zien wel: Moeder Natuur doet haar werk en beslist op eigen houtje wanneer baby-lief zijn of haar snoetje zal laten zien.

Omdat we vandaag een lange rit voor de boeg hebben, staat het alarm van mijn GSM nog eens op 07u00 ingesteld. Gisterenavond ben ik met kousen aan gaan slapen, zo kil was het aanvankelijk onder de lakens, maar ik heb het deze nacht niet koud gehad. Op Hoesy's aanraden leg ik het fruit op de grond voordat ik het schil en versnijd, kwestie van niet opnieuw een 'mama'tje te doen' 😊 De fruitsla blijft in de kom, de pumpkin spiced koffie is lekker heet, maar Loic moet weer op z'n kin kloppen qua pannenkoekjes: de master pancake baker moet om 08u00 wakker gemaakt worden. Diene jongste van ons slaapt ook overal door!

12: Bear Rush

Om 09u00 is iedereen klaar voor een dag alleen maar rijden. Hoesy neemt de 1ste wacht voor z'n rekening: de weg van hier tot aan de Canadese grens is behoorlijk 'bumpy' en bezaaid met soms nijdige potholes. Bijna onmiddellijk hangen we achter een wagen met een caravan, wat onze rit naar de grens trager dan gepland doet verlopen. Als we het vanuit het 'halfvolle glas'-standpunt bekijken echter, is dit een voordeel: aan de remlichten en het uitwijken van onze voorligger kunnen we gemakkelijk uitmaken wat de vervelende passages van de baan zijn. En zo genieten we nog eens extra van de prachtige natuur rondom ons.

Ongeveer anderhalf uur later – we bevinden ons nog steeds in Alaska – lassen we even een sanitaire stop in aan het Tetlin National Wildlife Visitor Center. Na het bezoekje

aan de toiletten wandelen we even rond. Er staat een wegwijzertje naar een voorbeeld van een 'trapper's cabin', een blokhut waar trappers vooral tijdens de wintermaanden konden halthouden en overnachten na een dag trekken. Het paadje leidt langs een metalen trap het bos in; we volgen het een stuk, maar spotten geen gebouwtje. Omdat er ook hier beren leven en we geen bear spray mee hebben, besluiten we rechtsomkeer te maken.

Nog even een blik van het grote platform op de omgeving werpen en een fotootje van een zogenaamde 'Alaska cache' maken. Zo'n cache is eigenlijk een bewaarruimte op stelten, een stevig houten gebouwtje waar de Athabascan indianen hun gedroogde oogst aan vis- en elandvlees bewaarden voor de winter. De 'homesteaders' en trappers namen deze gewoonte over, de eersten om gebruiksvoorwerpen zoals zagen, bijlen, slaapgerief en voedsel dat niet bedierf/bevroor te vrijwaren tegen brand, overstroming en ongedierte, de laatsten om voedselvoorraden op te slaan, veilig weg van beren en knaagdieren.

Een 3-tal kwartier later bereiken we de Canadese grens en worden we een uurtje ouder: de tijd in Alaska scheelt slechts een uurtje met die van Yukon in de zomer. Ik ben er zeker van dat ze aan de grensovergang hier aan Beaver Creek grossieren in knappe douanebeambten: ditmaal is het een man, maar evenzeer een schoon exemplaar. Weer volgen de standaardvragen, weer moeten we uitleggen dat we op 3 verschillende tijdstippen in de USA aangekomen zijn en vertellen wat we van plan zijn in Canada te doen. De hele procedure neemt nog geen kwartier in beslag, wat een meevaller is: we hadden op een half uur tot een uur gerekend.

Hoesy rijdt nog een eindje door tot aan een plek langs de weg waar we van plaats kunnen wisselen: wij vliegen in de beestenbak waar we de bokes voor het middagmaal smeren. Het blijft mooi weer, dus een rustige chauffeursbeurt voor Loic. Ik werk voort aan ons reisdagboek, Hoesy leest en copiloot Seighin leest in 't Engels aan de chauffeur voor. Heel sporadisch krijg ik nu verbinding – mijn Canadese simkaart zit al sinds onze 1ste passage in Tok 10 dagen geleden in m'n GSM – en komen er foto's en nieuws met mondjesmaat binnen. Een aantal leuke kiekjes zijn van mijn ouders met de 2 achterkleinkindjes: Amber en Sander zijn er vandaag op bezoek geweest. Af en toe een stop, ook nog eens een eland (moose) langs de weg; voor de rest verloopt alles vlotjes. Het eerste traject is nog hobbelig tot aan Duke

River Bridge (zo'n 1.710 km van Dawson Creek, waar de Alaska Highway start), maar vanaf dan wordt de weg berijdbaarder.

Om iets na vieren roept Loic 'Bear!' Zelf heeft hij het mooie exemplaar niet dadelijk gespot, maar omdat er tegenliggers vertragen, weet hij automatisch dat er iets van wildlife te zien valt. Aan de overkant van de weg staat een imposante grizzly rustig te graven. We proberen zo goed en kwaad als het kan foto's te nemen, en blijven een poosje met de 4 pinkers aan het dier bewonderen. Het heeft een blondbruine vacht rondom z'n lijf, terwijl de poten en de snuit diepbruin zijn. Wauw! Nu van zodra ik verbinding heb een foto of 2, 3 naar m'n zus sturen: beren bestaan in Canada! Het is geen hoax!

Nog 1 keer wisselen we van chauffeur: om 17u30 geeft Loic het stuur terug over aan Hoesy. Een uurtje later arriveren we in Whitehorse, YT – hello again! – en rijden we naar de Walmart die we de 1ste keer dat we er waren ook bezocht hebben. We vinden bijna alles wat er op ons lijstje staat, behalve verse groenten en fruit. Het moet zijn dat we die vorige keer niet nodig gehad hebben, want we ontdekken nu pas dat er geen versafdeling is. Raar… Ik wip na de boodschappen nog snel even binnen in de Starbucks: misschien hebben ze ondertussen wel een zending Canadamokken binnengekregen? De vriendelijke Japans-Belgische barrista van ons eerder bezoek is er niet, evenmin als de mug. Dan maar een andere Canadese Starbucksvestiging bevragen! Nog even twijfel ik erover of ik de chauffeur langs een drankenwinkel zou leiden – we zitten zonder wijn! – maar de beschikbare zaken zijn ofwel gesloten, ofwel te ver van onze route gelegen.

Het is ondertussen iets na zevenen. We spreken af dat we nog een uurtje rijden en dan ergens een overnachtingsplekje zoeken. Tot in Skagway, AK raken we niet meer: niet

alleen ligt dit stadje nog een goeie 150 km van Whitehorse verwijderd, we moeten ook nog opnieuw de grens over. De weg naar Skagway loopt langs een aantal idyllische plekjes, zoals Emerald Lake of Rainbow Lake, zoals de inwoners van Yukon het meer noemen. Stukken van deze waterplas hebben een groen-blauwe kleur, wat vooral goed te zien is vanop de heuvel aan de overkant van de baan. Seighin blijft in de RV zitten, terwijl wij langs het zandpadje met los grint de heuvel opklauteren. Fotootje, effe genieten van het uitzicht, en dan terug naar beneden, wat een hele opgave is.

We proberen een plaatsje te vinden in de onmiddellijke nabijheid van dit mooie meer, maar de meeste inhammetjes blijken de aanzet naar een privéweg te zijn: niet direct aangeraden om deze met een camper te blokkeren. Even verderop opnieuw een stop, ditmaal bij Carcross Desert, de kleinste woestijn ter wereld. We lezen de informatieborden, maar gaan er geen wandelingetje meer maken: het wordt tijd om een kampplaats te vinden.

We passeren Carcross, vroeger Caribou Crossing geheten, maar in 1901 hernoemd omdat er nog een aantal dorpjes met dezelfde naam in Alaska, British Columbia en the Klondike zijn en dit tot verwarring in de postbezorging leidde. Volgens onze wegbijbel staan er in dit plaatsje een aantal kunstig ontworpen totems die door een plaatselijke houtsnijder vervaardigd zijn: zeker de moeite waard om hier op de terugweg even te stoppen.

'The Milepost' vermeldt dat er op 98 km van onze eindbestemming een grindplek ligt waar we misschien kunnen overnachten, maar een 3-tal km daarvandaan is er een rustplaats met informatieborden en vuilbakjes – wel geen toiletten – die in mijn ogen een grotere kanshebber is. De vraag is alleen of overnachten daar wel toegestaan is… We bekijken en evalueren de 1ste optie, en besluiten dat we nog even verder rijden om te checken of de 2de optie misschien toch als slaapplek kan dienen. Zoniet, keren we terug naar nummertje 1.

Als we aan Bove Island Viewpoint arriveren, zijn we meteen verkocht: prachtig uitzicht op Windy Arm, een aftakking van Tagish Lake met Lime Mountain op de achtergrond. En wat nog beter is: geen borden met 'No overnight parking'. Deal! Tijdens het aperitief spelen we enkele rondjes 'Codename'; het avondmaal bestaat uit onze doggybag pizza van gisteren en enkele diepvriesmaaltijden – volgens het etiket 'Healthy choice'. Omstreeks 22u15 is de afwas weggewerkt en gaan we buiten nog even een kijkje nemen: de maan komt op achter Lime Mountain, een feeëriek schouwspel. Hoesy kruipt daarna onder de

lakens, maar ik wacht totdat de jongens hun computerspelletje beëindigen, zodat ik Loics laptop nog even kan gebruiken om bij te schrijven. Ze gaan echter zo in hun 'oorlogje voeren' op, dat de batterij van de laptop ei zo na leeg is: geen mogelijkheid tot aanvulling van ons reisdagboek meer. Oh well, morgen is een nieuwe dag…

Dag 27: Van Bove Island Viewpoint (YT) naar "Nugget City" (YT)

362 mijlen vandaag / 13128 km in totaal / 11087 stappen vandaag

Parel: dat is de officiële naam van onze huwelijksverjaardag vandaag. Dertig jaar getrouwd, en hopelijk nog zoveel meer jaren erbij!

Om 07u00 laat de wekker zich horen onder de vorm van zachte pianomuziek, maar we blijven nog even liggen: het is lekker warm in ons bed, terwijl de omgevingstemperatuur in de RV 'frisjes' te noemen is. Vlugvlug een bezoekje aan ons piepklein badkamertje, en dan snel m'n kleren aan en de verwarming opzetten. Als ik de waterpomp inschakel,

maakt die een ander geluid dan normaal: ik wijt het aan de kou en sta er verder niet bij stil. Als Hoesy ook opstaat, blijkt dat ik weer een flater geslagen heb: omdat ik ons toiletje snel doorgetrokken heb, is de afvoer niet helemaal afgesloten. Gevolg: het water is in het opslagvat van het 'zwarte water' gelopen, en eens dat dit helemaal vol was, de toiletpot beginnen vullen. Net op tijd kan Hoesy erger vermijden: nadat hij de afvoer vergrendeld heeft, hevelt hij het – gelukkig propere – water manueel over naar de douche, waardoor het in het 'grijze water'-vat loopt.

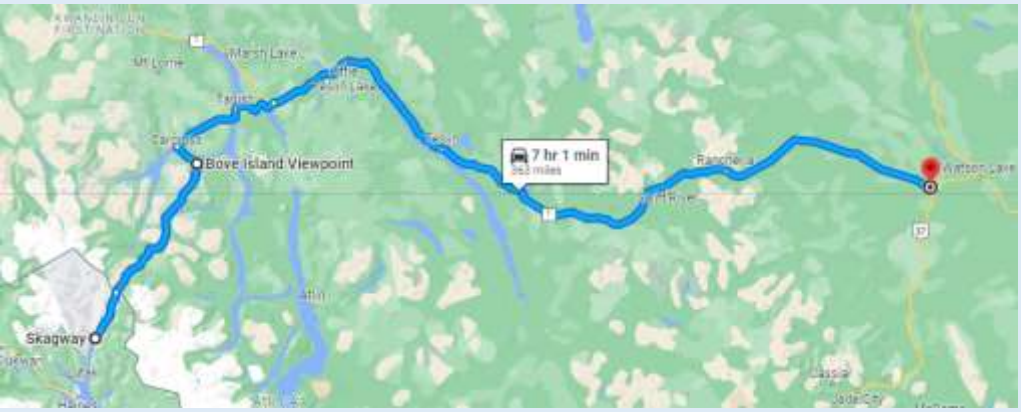

De jongens moeten dus noodgedwongen hun ochtendplasje buiten tussen de bomen gaan doen; ik voel me heel schuldig. Niemand maakt de nog steeds slapende Seighin wakker, en Loic gaat noodgedwongen aan de slag als eitjesbakker: wéér geen pancakes als ontbijt. De fruitsla is een 'feesteditie' want telt 4 soorten fruit: appel, ananas, aardbeien en druiven. De afwas laten we voor wat hij is wegens nog amper 'vers' water: we hebben net genoeg om onze tanden te poetsen. De jongens grappen dat ik dit goed gepland heb: geen zin om op onze huwelijksverjaardag af te wassen, dus laat ik maar even de boel saboteren!

Loic stelt spontaan voor om de rit naar Skagway, AK voor zijn rekening te nemen, zodat ik de rest van het verslag van gisteren op zijn laptop kan schrijven. Om iets na negenen vangt onze rit aan, om een uurtje later aan de Amerikaanse grens te komen. Geen rij wachtenden: we kunnen dadelijk tot aan het douanehuisje rijden. Als de beambte naar fruit en groenten vraagt, antwoordt Loic laconiek: "Uhm, sure, the food you can expect to find in the fridge of an RV!" Welke vruchten we dan precies mee hebben? Het spook van ons druivendebâcle een paar jaar geleden doemt alweer op: appels en druiven – we zwijgen over de ananas, meloen en bosbessen. Een minuutje later bevinden we ons in Alaska, mét onze volledige fruitvoorraad: snelste grenscontrole ooit!

De klok kan opnieuw een uurtje teruggedraaid worden, en om 09u45 parkeren we aan de rand van Skagway. Hoesy racet richting oud treinstation, want moet dringend naar

toilet; wij volgen niet veel later. Een gebouw verder ligt het bezoekerscentrum van Klondike Gold Rush National Historical Park. Een vriendelijke, mollige ranger staat ons te woord, en geeft uitleg over het historische stadje en de rol ervan in de rush naar goud. Om 10u00 start er een uiteenzetting van 20 à 25 minuten over de Klondike Gold Rush: ik kan mijn mannen ervan overtuigen deze bij te wonen. Al snel blijkt dit een goeie beslissing te zijn: ranger Kelly is een gedreven vertelster en verhaalt enthousiast over dit stukje geschiedenis dat ik alleen maar ken van de zwart-wit film met Charlie Chaplin.

In 't kort komt het hierop neer – mensen die niet geïnteresseerd zijn in een historische uitleg, kunnen dadelijk naar de volgende paragraaf springen:

We schrijven 1896. In de 48 staten van de USA die op het vasteland liggen – 'The Lower 48' – is het een tijd van depressie en armoede; slechts een klein percentage van de bevolking is rijk. Prospectors die geluk hebben gehad, keren terug en ontschepen in Seattle, WA of San Francisco, CA met het nieuws dat er goud gevonden is in de Klondike, Canada. Via de pers verspreidt dit bericht zich als een lopend vuurtje. Duizenden mensen die de uitzichtloosheid willen ontsnappen, verkopen hun hele hebben en houden en reizen af naar het noorden, meer bepaald Skagway en Dyea, 'The Gateway to the Klondike'. Daar dienen ze stuk voor stuk een voorraad aan voedsel en uitrusting aan te schaffen om Canada binnen te mogen, zo'n 2000 pond aan gewicht per persoon. Vervolgens kiezen ze een van de 2 routes om tot aan Lake Bennett te geraken: de White Pass of de Chilkoot Trail, of zoals ranger Kelly het verwoordt, 'a choice between hell and damnation'. Tegen dat de 'stampeders' na een helse tocht het meer bereiken, is het winter, en alles bevroren. Er zit niets anders op dan op de oevers in tenten te leven en boten te bouwen in afwachting van de dooi. Die zet pas in eind mei 1898; dan pas kunnen ze met hun vaak slechtgemaakte vaartuigen verder varen naar de Yukon rivier, via gevaarlijke stroomversnellingen in de buurt van Whitehorse. Eens deze overwonnen komen ze in kalmer water terecht dat hen naar Dawson City voert. De gelukkigen die het halen – bijna 2 jaar nadat het nieuws over de goudvondst bekend geraakt is – moeten constateren dat alle goldclaims ondertussen benomen zijn, en ze dus alle ontberingen

voor niets doorstaan hebben. Berooid en gedesillusioneerd rest hen niets anders dan ofwel geld trachten te vinden om naar huis terug te keren, ofwel ter plaatse te blijven en zien te overleven.

Na deze boeiende uitleg beginnen we aan een wandeling doorheen de hoofdstraat van Skagway, als Seighin me zijn GSM aanreikt: onze middelste zoon aan de lijn, om ons een gelukkige huwelijksverjaardag te wensen. Lief van hem dat ie eraan gedacht heeft, evenals onze dochter, die me deze morgen via Messenger al een berichtje heeft gestuurd. In Broadway Street ervaren we 2 totaal verschillende werelden die elkaar hier ontmoeten: enerzijds is er de kant van de haven, waar een gigantisch cruiseschip aangemeerd ligt tegen een achtergrond van hoge besneeuwde bergtoppen, anderzijds is er het historische district waar je je in het begin van de 20ste eeuw waant. Het grootste deel van de gebouwen hier is immers zorgvuldig gerestaureerd en heeft nog de authentieke uitstraling van meer dan een eeuw geleden.

Tijdens deze verkenning zijn de 2 zonen in een conference call verwikkeld, terwijl wij opgaan in het verleden: saloons, oude kruidenierswinkels en bakkerijen, kledingwinkels, bars, brouwerijen, alles komt aan bod. In een zijstraatje staan er 1-kamershuisjes: het onderkomen van prostituees, die de vrijgezellen en eenzame huisvaders van 'betaalde affectie' voorzagen. Nog verder vinden we het 'Moore House' met daarnaast een klein blokhutje. Ben Moore en zijn inheemse vrouw waren een vooruitziend koppel dat in 1897 het rudimentaire onderkomen betrok en dit in 10 jaar tot een luxueus verblijf ombouwde. Dezelfde mollige ranger die ons voordien in het visitor center uitleg heeft gegeven, staat buiten met een tafeltje met kinderspeelgoed van 100 jaar geleden. Ze vertelt ons over het zakelijke inzicht van de Moores en leidt ons in het huis rond.

Op de terugweg naar de parking houden we nog even halt bij de spoorweg waar er nog steeds een trein van de White Pass & Yukon Route rijdt. Er staan ook 2 beelden in de onmiddellijke omgeving, en het verschil kan niet groter zijn: het ene beeldt 2 mannen uit die met kratten (!) op hun rug onverschrokken de tocht naar het noorden aanvatten, terwijl het andere een man weergeeft die totaal uitgeput en verslagen met z'n hond

langs de kant van de trail zit. Het geeft zo goed de doffe ellende en de miserie van de onfortuinlijken weer, dat je er triest van wordt…

Om 12u20 laten we het interessante historische stadje achter ons, en zetten we weer koers richting Canada. De zonen zorgen voor de lunch – we hebben geen sla meer om onze hartige bokes mee te beleggen! – terwijl Hoesy de kronkelende weg volgt. We maken enkele stops om de oude hangbrug – buiten gebruik gesteld omdat het hedendaagse verkeer te breed en te zwaar is -, het bord 'Welcome to Alaska' – gemist op de heenrit – en het International Boundary Monument in de vorm van een 'inukshuk' of cairn te bekijken vooraleer we rond 13u30 de grens bereiken. Er staan een 5-tal voertuigen voor ons in de rij, maar de controle gaat vlot en na 10 minuutjes bevinden we ons opnieuw in British Columbia en een 50-tal kilometer verder in Yukon.

12: Bear Rush

Een dik uur rijden scheidt ons van Carcross, maar omdat we weer een uurtje ouder zijn geworden, rijden we dit piepkleine stadje omtrent 15u30 binnen. Het bezoekerscentrum bevindt zich in een van de kleine gebouwtjes die gegroepeerd in het centrum van Carcross staan, en allemaal met kleurige 'crests' van de inheemse 'First Nations Clans' beschilderd zijn. Ook hier zijn een aantal historische gebouwen: het treinstation, een hotel, en een van de oudste kruidenierszaken in Yukon. Voor het station staat een schattig stoomlocomotiefje, 'The Duchess'. Iets verder bevindt zich een gedeeltelijk gerestaureerde raderboot SS Tutshi. We bestellen een drankje in het leuke Caribou Coffee Cafe en zetten ons aan een van de tafels op het pleintje in het zonnetje. Naderhand bekijk ik de kunstige totems die her en der opgesteld staan. Sommige hebben het uitzicht van een van de 6 dieren die de verschillende clans van de 'Tagish First Nation People' als 'crest' hebben: een wolf, een killer whale (orka), een raaf, een bever met gespleten staart, een kikker of een houtworm.

12: Bear Rush

Een uur later draaien we juist buiten Carcross de weg naar Tagish op. Dit is een kortere aansluiting op de Alaska Highway dan wanneer we terug via Whitehorse zouden rijden. De Waze staat ingesteld op Stewart Hyder, AK, maar daar geraken we vandaag bijlange niet meer. Op goed geluk rijden we zo ver mogelijk in die richting, in de hoop een RV-campground te vinden die nog open is en waar we een partial hook-up kunnen boeken. Hoesy is nog een tijdje chauffeur, maar geeft dan toch het stuur over aan Loic. Beide jongens zijn in een eerder overmoedige bui, en beslissen om niet de 1ste

kampeermogelijkheid na een 70-tal kilometer rijden aan te doen. In de plaats daarvan willen ze de 120 km verderop gelegen campground bereiken. Dit houdt in dat we nog een kleine 2 uur moeten wachten om te eten én hopen dat er plaats is in het RV-park. Het is nu na 19u00; dat wordt krap.

Ik bereid me al voor op een avond in mineur: als de eetgelegenheid 'Wolf it Down' niet meer open is, zijn we aangewezen op een broodmaaltijd, want we hebben niet meer genoeg diepvriesgerechten voor ons gevieren. Een beetje een domper op mijn feestvreugde: ik had me nu niet direct aan een viersterrenmaaltijd verwacht, maar toch wel iets meer dan een simpel boke… We hebben zelfs geen wijn meer om te vieren; en dat na een dag met buitengewone, maar erg plezante activiteiten die je niet dadelijk aan een huwelijksverjaardag koppelt!

Het is 20u45 als we de parking van The Northern Beaver Post/Nugget City opdraaien. Er brandt nog licht in het restaurant, dus Loic gaat snel

informeren of we nog iets te eten kunnen krijgen. Hij komt terug met de melding dat de keuken juist gesloten is, maar dat de chef gerust nog 'chicken nuggets & fries' wil maken, en een 'stir fry' voor Loic. Wijllie, allang blij dat we nog een warme maaltijd kunnen scoren, stemmen er dadelijk mee in. Ik opteer ook voor de vegetarische schotel; met een biertje van de Yukon Brewing Co. erbij is het toch nog een klein beetje feestelijk. Homemade apple pie opgewarmd in de microgolfoven als dessert, en de honger is gestild.

Hoesy en Loic hebben vóór het avondeten de dumpingactiviteiten al voor hun rekening genomen, dus we kunnen rond 21u45 dadelijk het RV-park oprijden en een plekje voor vannacht uitkiezen. Enkel plaats 1 en 2 hebben wifiverbinding, en die zijn natuurlijk al benomen. We zetten ons dan maar een beetje verder, op nummer 23, rustig tussen de bomen. Gedeeltelijke hook-up betekent stromend water en elektriciteit: we hoeven enkel de waterverwarmer maar aan te leggen, en een half uurtje later kunnen we de afwas wegwerken. Seighin bakt ondertussen alvast de pancakes voor morgen – in een met keukenpapier afgekuiste koekenpan -, soms kost het me toch wat moeite om de lossere hygiënepraktijken te verteren. Enfin, het is de jongens hun ontbijt, dus ik ga er geen commentaar op geven.

Na de afwas brei ik een slot aan ons verhaal van vandaag: Seighin is toch nog aan 't kokkerellen. Dan kruip ik bij het andere feestvarken in bed: lekker slapen; we zullen onze schade - partygewijs dan toch – later wel inhalen!

